

ส่วนที่ ๓

ยุทธศาสตร์ขององค์การบริหารส่วนตำบลนาสิงห์

๑. ความสัมพันธ์ระหว่างแผนพัฒนาระดับมหภาค

กรอบแนวคิดในการจัดทำยุทธศาสตร์การพัฒนาดังกล่าวขององค์การบริหารส่วนตำบลนาสิงห์ ในการจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นสี่ปีขององค์การบริหารส่วนตำบลนาสิงห์ นอกจากจะคำนึงถึงอำนาจหน้าที่ในการบริหารราชการตามที่กฎหมายกำหนดแล้ว ยังได้คำนึงถึงความสอดคล้องกับแนวทางในการพัฒนาประเทศในทุกๆระดับสรุปได้ดังนี้

๑. ยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศ
๒. กรอบหลักของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๒ (พ.ศ.๒๕๖๐-๒๕๖๔)
๓. ยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดบึงกาฬ ระยะ ๔ ปี
๔. ยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จังหวัดบึงกาฬ
๕. นโยบายการบริหารงานของนายกองค์การบริหารส่วนตำบลนาสิงห์

(๑) ยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศ

จากแนวทางการพัฒนาในช่วง ๓๐ ปีที่ผ่านมาอยู่ภายใต้โลกยุคโลกาภิวัตน์ (Globalization) เป็นการเชื่อมโยงการเดินทางของคน / ของ / และข้อมูล ทั่วโลกอย่างไร้พรมแดน เกิดเสรีทางการค้า และ วัฒนธรรมที่หลากหลาย แม้ว่าผลพวงจากการพัฒนาทำให้คนมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น จากเครื่อง พั่นแรงและเครื่องมือต่างๆ แต่ก็ยังเป็นเพียงความเจริญเติบโตในมิติเศรษฐกิจมิติเดียวเท่านั้น ขณะที่มิติ ทางด้านสังคม และ มิติด้านสิ่งแวดล้อมกลับไม่สอดคล้องตามไปด้วย เนื่องจากการขาดบริหารจัดการที่ดี และการขาดมิติการพัฒนาในระยะยาว ปัจจุบันแนวทางการพัฒนานี้กำลังเปลี่ยนแปลงก้าวเข้าสู่โลกหลังยุค โลกาภิวัตน์ (Post Globalization) ซึ่งเป็นเรื่องความต้องการที่หลากหลายและแตกต่างกันมากขึ้น ท้องถิ่นมีบทบาทแนวคิดพันธะสัญญาที่ผูกพันพื้นที่ชัดเจนมากขึ้น รวมถึงการสร้างความสัมพันธ์กับ เพื่อนบ้านสำคัญขึ้น ตลอดจนการคิดทำจัดการตัวเองที่ต้องมีมากขึ้น กระแสแนวคิดการพัฒนาอย่างยั่งยืน กลายเป็นกระแสการพัฒนาที่เกือบทุกประเทศในโลกได้หันกลับมาทบทวนการพัฒนาที่ผ่านมาของตนเองซึ่ง พบว่าแนวทางพัฒนาอย่างยั่งยืนนั้น สอดคล้องกับหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิ พลอดุลยเดชฯ ได้พระราชทานให้เป็นหลักคิดของคนไทยรัฐบาลได้ตระหนักถึงความสำคัญดังกล่าวจึงได้ปรับ แนวคิดการพัฒนาที่เน้นเศรษฐกิจเป็นหลักมาเป็นแนวคิดการพัฒนาทำให้เกิดความสมดุลในทุกมิติไปพร้อมๆกัน ปรากฏได้จากยุทธศาสตร์ของชาติระยะ ๒๐ ปี (พ.ศ.๒๕๖๐-๒๕๗๙) ที่มีวิสัยทัศน์ว่า “ประเทศไทยมีความ มั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน เป็นประเทศพัฒนาแล้ว ด้วยการพัฒนาตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง” หรือ คติ พจน์ประจำชาติ ว่า “มั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน” เป็นการเปลี่ยนกระบวนทัศน์ของคนไทยให้สามารถพัฒนาและ ดำเนินการต่างๆ ด้วยหลักความพอเพียง ประกอบด้วย ๖ ยุทธศาสตร์สำคัญ ได้แก่

- (๑) ยุทธศาสตร์ด้านความมั่นคง
 - (๒) ยุทธศาสตร์ด้านการสร้างความมั่นคงในการแข่งขัน
 - (๓) ยุทธศาสตร์การพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพคน
 - (๔) ยุทธศาสตร์ด้านการสร้างโอกาสความเสมอภาคและเท่าเทียมกันในสังคม
 - (๕) ยุทธศาสตร์ด้านการสร้างการเติบโตบนคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม
 - (๖) ยุทธศาสตร์ด้านการปรับสมดุลและพัฒนาระบบการบริหารจัดการภาครัฐ
- ประเทศไทยในปัจจุบัน จึงอยู่ในช่วงเวลาแห่งการปฏิรูปประเทศไปสู่ความ “มั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืน” เพื่อ

ความสุข ของคนไทยทุกคน เป็นช่วงเวลาประเทศไทยให้ความสำคัญกับการกำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศไทยในระยะยาว ซึ่งไม่ได้มองการพัฒนาในระยะใกล้เพียงอย่างเดียว หากแต่มองถึงอนาคตของคนไทยทุกคนในอีก ๒๐ ปี ข้างหน้า

(๒) กรอบหลักของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๒ (พ.ศ.๒๕๖๐-๒๕๖๔)

ร่างแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ ๑๒ ได้กำหนดสถานะและทิศทางการปรับตัวของ ประเทศไทยไว้ว่า ประเทศไทยต้องเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงทั้งภายในและภายนอกประเทศในอนาคต และผลของการพัฒนาที่ผ่านมาแสดงว่าประเทศไทยมีศักยภาพและโอกาสในการปรับตัวและได้รับประโยชน์จากสถานการณ์ การเปลี่ยนแปลง ในขณะเดียวกันมีประเด็นความเสี่ยงเชิงโครงสร้างหลายประการที่ส่งผลกระทบต่อ การพัฒนาเศรษฐกิจ และสังคมไทย เพื่อให้ประเทศไทยสามารถก้าวข้ามสู่ประเทศรายได้สูง และคนไทยอยู่ได้อย่างมีความสุขใน สังคมภายใต้กระแสของการเปลี่ยนแปลงดังกล่าว จึงควรพิจารณานำจุดแข็งของประเทศ ไทยที่สั่งสมมาตั้งแต่อดีต ปรับปรุงจุดอ่อนมาใช้จัดการกับโอกาสและอุปสรรคเพื่อวิเคราะห์สถานะและทิศ ทิศทางการปรับตัวของประเทศไทย ดังนี้ ด้านเศรษฐกิจ

๑. ประเทศไทยจัดอยู่ในกลุ่มประเทศที่มีรายได้ระดับปานกลางตอนบนบนการขยายตัวทาง เศรษฐกิจชะลอตัวอย่างเห็นได้ชัด และมีแนวโน้มที่ความสามารถในการรักษาส่วนแบ่งการตลาดจะลดลง เพราะกำลังสูญเสีย ความสามารถในการแข่งขัน

๒. อันดับความสามารถในการแข่งขันของประเทศไทยโดยรวมอยู่ในอันดับที่ ๓๐ จาก ๖๐ ประเทศชั้นนำ ในขณะที่มาเลเซีย อยู่ในอันดับที่ ๑๔ และสิงคโปร์ อันดับที่ ๓ โดยสมรรถนะทางเศรษฐกิจและ ประสิทธิภาพ ภาคเอกชนอยู่ในอันดับที่ดี ในขณะที่การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน โดยเฉพาะด้าน วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และการศึกษายู่ในอันดับที่ไม่ดี

๓. โครงสร้างการผลิตมีการเปลี่ยนผ่าน จากภาคเกษตรและอุตสาหกรรมไปสู่บริการมากขึ้น มีสัดส่วนภาค บริการต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศสูงสุด เปิดโอกาสให้ประเทศก้าวสู่ความเป็นชาติ การค้าและบริการ ประเทศมีฐานการผลิตที่กว้างและเข้มแข็งในหลายสาขาอุตสาหกรรมและบริการและการพัฒนาต่อยอดด้วยการใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรมให้เป็นอุตสาหกรรมและบริการบนฐานดิจิทัลและสร้างสรรค์จะเพิ่ม แรงขับเคลื่อนเศรษฐกิจไทยให้ความเติบโตอย่างต่อเนื่องในอนาคต แม้ว่าตกอยู่ในฐานะที่มีคู่แข่งทางการค้าใน ตลาดโลกจำนวนมากขึ้น แต่มีแนวโน้มขยายอุปสงค์ภายในประเทศ

๔. ความร่วมมือระหว่างประเทศไทยกับภูมิภาคและโลกมีมากขึ้น โดยเฉพาะภูมิภาคอาเซียนและ มีแนวโน้ม เพิ่มขึ้นในอนาคต จะนำไปสู่การสร้างอำนาจการต่อรองการเมือง สังคม และสิ่งแวดล้อม ขยาย ตลาด และเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน

ด้านสังคม

๑. ประเทศไทยกำลังก้าวสู่สังคมผู้สูงอายุอย่างสมบูรณ์เมื่อสิ้นสุดแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒ ทำให้ภาระ การคลังเพิ่มขึ้น อัตราการพึ่งพาของประชากรวัยแรงงานต้องแบกรับดูแลผู้สูงอายุเพิ่มสูงขึ้นมีแนวโน้ม การพึ่งพาแรงงานจากประเทศเพื่อนบ้าน และสามารถขยายตลาดสินค้าผู้สูงอายุในประเทศ

๒. คุณภาพของคนไทยมีแนวโน้มดีขึ้น โดยมีปีการศึกษาเฉลี่ยเพิ่มสูงขึ้น มีสุขภาพที่ดีขึ้นและได้รับหลักประกันสุขภาพอย่างทั่วถึง

๓. ผลผลิตภาพการผลิตแรงงานไทยยังต่ำ ขณะที่ความต้องการกำลังคนที่มีทักษะและองค์ความรู้สูง ทั้ง ปริมาณและคุณภาพเพิ่มมากขึ้น และมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วจากการก้าวเข้าสู่ยุคอุตสาหกรรม ๔.๐ แต่ ไทยสามารถดึงดูดแรงงานทักษะสูงจากต่างประเทศ แต่ยังคงต้องป้องกันการเคลื่อนย้ายของแรงงาน ทักษะสูง

ไปสู่ประเทศที่มีค่าแรงสูงกว่า

๔. ความยากจนมีแนวโน้มลดลง แต่ความเหลื่อมล้ำยังเป็นปัญหาสำคัญที่นำไปสู่ความขัดแย้งใน สังคม โดยที่บริบทการเปลี่ยนแปลงทางโครงสร้างและประชากร และโครงสร้างเศรษฐกิจอาจส่งผลให้ ปัญหาความยากจนและความเหลื่อมล้ำทวีความรุนแรงขึ้น ขณะที่แนวโน้มของความเหลื่อมล้ำระหว่าง แรงงานที่มีทักษะสูง และทักษะต่ำจะยิ่งขยายตัวเพิ่มขึ้นจากความแตกต่างกันทางด้านรายได้

๕. สังคมไทยกำลังประสบปัญหาวิกฤตจากการที่มีค่านิยมเปลี่ยนแปลงไปตามกระแสวัฒนธรรม ต่างชาติที่หลากหลาย เนื่องจากขาดทักษะการคิด วิเคราะห์ ไม่สามารถคัดกรองและเลือกรับวัฒนธรรมที่ดี เพื่อปรับเปลี่ยนค่านิยมและพฤติกรรมให้สามารถปรับตัวเข้ากับกระแสใหม่ของโลกได้

ด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

๑. ภาวะโลกร้อนเป็นปัจจัยเสี่ยงที่สำคัญที่จะส่งผลกระทบต่อความหลากหลายทางชีวภาพ ก่อให้เกิดวิกฤตน้ำ และการเกิดภัยพิบัติที่รุนแรงมากขึ้น ทำให้ประเทศไทยต้องพัฒนาายกระดับการจัดการ ด้าน ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมให้มีประสิทธิภาพเพื่อรับมือกับวิกฤตที่เกิดขึ้น

๒. การใช้ทุนทรัพยากรเกินกว่าศักยภาพในการฟื้นตัวของระบบนิเวศ ส่งผลกระทบต่อวิถีชีวิตของประชาชน ทำให้เกิดกระแสการอนุรักษ์ในสังคม ความขัดแย้งในการใช้ประโยชน์ทรัพยากรจะมีแนวโน้มรุนแรงมากขึ้นรัฐ จะต้องมีการจัดการความขัดแย้ง สร้างธรรมาภิบาล และความเป็นธรรมในการบริหารจัดการ ทรัพยากรธรรมชาติ

๓. การบริหารจัดการน้ำทั้งในเชิงปริมาณและคุณภาพยังขาดประสิทธิภาพ ทำให้เกิดการขาด แคลนน้ำ ระบบ นิเวศลุ่มน้ำเสื่อมโทรม และภาวะการขาดแคลนน้ำในอนาคตจะเพิ่มมากขึ้น จากการ ขยายตัวของกิจกรรม ทางเศรษฐกิจ จำเป็นต้องพัฒนากลไกการบริหารจัดการ และให้มีการจัดการทั้งด้าน อุปสงค์และอุปทานเพื่อให้เกิดความยั่งยืนในอนาคต

๔. ปัญหามลพิษในสิ่งแวดล้อมส่งผลกระทบต่อทั้งด้านคุณภาพชีวิต สุขภาพอนามัยของประชากร และมีต้นทุน ทางเศรษฐกิจในการจัดการแก้ไข ซึ่งจะเป็นปัญหาหลักของเมืองที่มีความเจริญอย่างรวดเร็วใน อนาคต จำเป็นต้องมีการวางแผนลงทุนโครงสร้างพื้นฐานเพื่อการจัดการสิ่งแวดล้อมอย่างเหมาะสม

ด้านความมั่นคง

๑. ประเทศไทยมีสถาบันพระมหากษัตริย์เป็นสถาบันหลักที่ยึดโยงคนในชาติให้เกาะเกี่ยวกันอย่าง แน่นแฟ้นแต่ ยังถูกล่วงละเมิดด้วยการให้ข้อมูลที่บิดเบือน ผ่านเครือข่ายเทคโนโลยีสารสนเทศ โดยยังมี ความพยายามนำ สถาบันหลักมาเชื่อมโยงกับความขัดแย้งทางการเมืองและความเห็นต่างทางความคิด เพื่อให้เกิดความขัดแย้ง นำไปสู่ความแตกแยกในสังคม

๒. ไทยมีความเสี่ยงต่อการก่อการร้าย

๓. ประเทศไทยมีความเสี่ยงในด้านไซเบอร์ โดยเครื่องคอมพิวเตอร์ประมาณ ๑ ใน ๕ เครื่อง ใน ประเทศถูก โจมตีจากโปรแกรมที่ไม่พึงประสงค์ และในอนาคตแนวโน้มความเสี่ยงอาจจะเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

๔. ประเทศไทยเผชิญกับปัญหาอาชญากรรมข้ามชาติที่หลากหลายรูปแบบและมีวิธีการที่ซับซ้อน มากขึ้น

ด้านการบริหารจัดการในภาครัฐและธรรมาภิบาล

๑. การให้บริการประชาชนจะต้องปรับปรุงให้ได้มาตรฐานสากลเมื่อเทียบกับต่างประเทศ

๒. การสรรหาและพัฒนาข้าราชการที่มีคุณภาพทดแทนข้าราชการที่เกษียณอายุ

๓. การพัฒนาศักยภาพบุคลากรภาครัฐให้สามารถปรับตัวให้ทันกับยุคดิจิทัล

๔. การทุจริตและประพฤติมิชอบได้ขยายไปในวงกว้างทั้งในภาครัฐและเอกชน

๕. กระบวนการยุติธรรมยังขาดประสิทธิภาพ และกฎหมายล้าสมัยไม่สอดคล้องกับข้อตกลงระหว่างประเทศ อีกทั้ง การพัฒนาประเทศของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๑ ในระยะที่ผ่านมา ประเทศไทยต้องเผชิญกับการเปลี่ยนแปลง หลากหลายรูปแบบทั้งภายในและภายนอกประเทศ อาทิ ความไม่มีเสถียรภาพทางการเมืองในประเทศ การเข้าสู่สังคมผู้สูงวัย ความผันผวนของเศรษฐกิจโลก กระแสการเปิดเศรษฐกิจเสรี การเปลี่ยนแปลงด้านเทคโนโลยี การก่อการร้ายข้ามชาติ และภัยพิบัติทางธรรมชาติ ประกอบกับการพัฒนาที่ผ่านมายังคงประสบปัญหาหลาย ๆ ด้าน ทั้งปัญหาคุณภาพการศึกษา ความเหลื่อมล้ำทางการศึกษา ความเสื่อมถอยทางวัฒนธรรม ผลิตภาพการผลิตต่ำ และความเสื่อมโทรมของ ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ดังนั้น การพัฒนาประเทศในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒ จำเป็นต้องมีมาตรการเตรียมความพร้อมเพื่อรับมือต่อบริบทการเปลี่ยนแปลงต่างๆ อย่างเหมาะสมมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งการวางแผนพัฒนาที่คำนึงถึง การวางรากฐานของประเทศในระยะยาว ทั้งในด้านความมั่นคงเศรษฐกิจ / สังคม / ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และการบริหารจัดการที่ดี โดยมีหลักการสำคัญของแผนฯ ประกอบด้วย

๑. ยึดหลัก “ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง” อย่างต่อเนื่องจากแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๙-๑๑ เพื่อให้ การพัฒนาในทุกมิติเป็นไปอย่างมีบูรณาการ บนทางสายกลาง มีความพอประมาณ มีเหตุผล รวมถึงมี ระบบภูมิคุ้มกันที่ดี สอดคล้องกับภูมิสังคม การพัฒนาทุกด้าน มีดุลยภาพ ทั้งมิติเศรษฐกิจ สังคม และ ระบบนิเวศน์มีความสอดคล้อง เกื้อกูล และพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน การพัฒนาในมิติหนึ่งไม่ส่งผลกระทบต่อ มิติอื่น ๆ สามารถพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศให้เจริญเติบโตอย่างต่อเนื่องมี คุณภาพ และมีเสถียรภาพ การกระจายความมั่นคงอย่างทั่วถึงและเป็นธรรม เป็นการเติบโตที่ไม่ทำลายสิ่งแวดล้อม ชุมชน วิถีชีวิต ค่านิยม ประเพณี และวัฒนธรรม เพื่อมุ่งไปสู่ความมั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืนของ ประเทศอย่างแท้จริง

๒. คำนึงถึง “การพัฒนาที่ยั่งยืน” โดยใช้ “คนเป็นศูนย์กลางการพัฒนา” มุ่งสร้างคนไทยให้เป็น พลังสำคัญในการสร้างความมั่นคงของชาติ เป็นกลจักรสำคัญ ในการขับเคลื่อนการพัฒนา เศรษฐกิจ สังคม ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และการบริหารจัดการ โดยในมิติสังคม พัฒนาคนทุกช่วงวัย และ เตรียมความพร้อมเข้าสู่สังคมผู้สูงอายอย่างมีคุณภาพ มุ่งเน้นให้คนมีศักยภาพและการเรียนรู้ มีความคิด สร้างสรรค์ มีความสามารถรอบด้าน และมีโอกาสในการเข้าถึงคุณภาพของการศึกษาอย่างเท่าเทียม ลดความเหลื่อมล้ำในสังคม และยกระดับคุณภาพชีวิตของคนและครอบครัวให้ดีขึ้นในมิติเศรษฐกิจพัฒนาคนทางด้านคุณภาพและ ปริมาณเพื่อเพิ่มศักยภาพการแข่งขันทั้งในภาคการผลิตและภาคบริการเพื่อก้าวสู่การ หลุดพ้นจากกับดักรายได้ปานกลางสู่รายได้สูง ในมิติด้านทรัพยากรธรรมชาติและ สิ่งแวดล้อมมุ่งสร้างคนให้ใช้และอยู่กับสิ่งแวดล้อม อยู่ร่วมกันอย่างเกื้อกูลอนุรักษ์ฟื้นฟูใช้ประโยชน์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างเหมาะสม สร้างและถ่ายทอดองค์ความรู้ด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและ สิ่งแวดล้อมอย่างต่อเนื่อง

๓. มุ่งเสริมสร้างกลไกการพัฒนาประเทศเพื่อสร้างพลังการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ต่างๆ อย่างมี ประสิทธิภาพ ทั้งกลไก ที่เป็นกฎหมายและกฎระเบียบต่างๆ โดยต้องปรับปรุงให้เอื้อต่อการขับเคลื่อนการ พัฒนาในทุกๆระดับ มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับสถานการณ์ ลดความซ้ำซ้อน หรือ เป็นอุปสรรคต่อ การหนุนเสริมการปฏิรูปประเทศในด้านต่างๆควบคู่กับการพัฒนาการทำงานในรูปแบบของคณะกรรมการ หรือหน่วยงานที่รับผิดชอบการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์หรือประเด็นการพัฒนาเฉพาะในแผนฯทั้งในระดับประเทศ และระดับพื้นที่ให้ดำเนินการได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพิ่มบทบาทของกลไกภาคองค์ความรู้ เทคโนโลยี นวัตกรรม และ ความคิดสร้างสรรค์ให้เป็นเครื่องมือหลักในการขับเคลื่อนการพัฒนาในทุกภาคส่วน กล่าวโดยสรุป หลักการ พัฒนาประเทศในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒ จะมุ่งเน้นการพัฒนาที่น้อมนำหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงมา เป็นหลักปรัชญาพื้นฐานในการกำกับทิศทางการพัฒนาประเทศให้ เติบโตอย่างมีดุลยภาพ คำนึงถึงการ

วางรากฐานการพัฒนาในระยะยาว คนในชาติจะต้องได้รับการพัฒนา ให้เป็นคนดี คนเก่ง มีคุณธรรม จริยธรรม ความเพียร และมีจิตสำนึก คำนึงถึงประโยชน์ของชาติเป็นสำคัญ รวมถึงให้ความสำคัญกับการพัฒนาเทคโนโลยีในการขับเคลื่อนแผนฯ ทั้งการปรับปรุงกฎหมาย และกฎระเบียบ กลไกการทำงานที่มีหน้าที่ ผลักดันประเด็นการพัฒนาสำคัญต่างๆ และกลไกที่เกี่ยวข้องกับการใช้องค์ความรู้เพื่อให้ประเทศก้าวไปสู่สังคม คมที่ “มั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืน” ได้ในอนาคต

โดยกำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศ ๑๐ ยุทธศาสตร์ คือ

ยุทธศาสตร์ที่ ๑ การเสริมสร้างและพัฒนาศักยภาพทุนมนุษย์

ยุทธศาสตร์ที่ ๒ การสร้างความเป็นธรรมลดความเหลื่อมล้ำในสังคม

ยุทธศาสตร์ที่ ๓ การสร้างความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจและแข่งขันได้อย่างยั่งยืน

ยุทธศาสตร์ที่ ๔ การเติบโตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน

ยุทธศาสตร์ที่ ๕ ความมั่นคง

ยุทธศาสตร์ที่ ๖ การเพิ่มประสิทธิภาพการบริหารจัดการในภาครัฐและธรรมาภิบาลในสังคมไทย

ยุทธศาสตร์ที่ ๗ การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและระบบโลจิสติกส์

ยุทธศาสตร์ที่ ๘ วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี วิจัย และนวัตกรรม

ยุทธศาสตร์ที่ ๙ การพัฒนาภาค เมือง และพื้นที่เศรษฐกิจ

ยุทธศาสตร์ที่ ๑๐ การต่างประเทศ ประเทศเพื่อนบ้าน และภูมิภาค

(๓) แผนพัฒนากลุ่มจังหวัด ๔ ปี (พ.ศ.๒๕๕๘ -๒๕๖๑) กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๑ (อุดรธานีเลย หนองบัวลำภู หนองคาย บึงกาฬ)

วิสัยทัศน์กลุ่มจังหวัด

“ เป็นศูนย์กลางการลงทุน ด้านการค้า เกษตรกรรม อุตสาหกรรม การบริการ การท่องเที่ยว ของอนุภูมิภาค ลุ่มน้ำโขงและประชาคมอาเซียน ”

พันธกิจ

๑. พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกในการลงทุนด้านการค้า เกษตรกรรม อุตสาหกรรม บริการ และการท่องเที่ยว เพื่อกระจายประโยชน์สู่ประชาชนทุกอาชีพของกลุ่มจังหวัดอย่างทั่วถึง
๒. ส่งเสริมความร่วมมือทางการค้าการเกษตร บริการและการท่องเที่ยวกับประชาคมอาเซียน
๓. พัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันของระบบการผลิต และระบบการตลาดในด้านเกษตรกรรม อุตสาหกรรมการผลิต การบริการ และแรงงานให้เป็นไปตามมาตรฐาน
๔. พัฒนาศักยภาพมนุษย์ทุกภาคส่วนให้สามารถรองรับการเป็นประชาคมอาเซียน

ประเด็นยุทธศาสตร์

๑. พัฒนาศักยภาพด้านการท่องเที่ยว
๒. เพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันด้านการลงทุน อุตสาหกรรม การค้า และบริการ
๓. ส่งเสริมและพัฒนาสินค้าเกษตรให้ได้มาตรฐานอย่างครบวงจร

(๔) ยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดบึงกาฬ

วิสัยทัศน์ของจังหวัดบึงกาฬ

“ศูนย์กลางทางพาราภาคอีสาน สะพานการค้า บ้านเมืองน่าอยู่ สู่ประชาคมอาเซียน”

พันธกิจ

๑. มุ่งสร้างและปรับปรุงระบบโครงสร้างพื้นฐาน เพื่อการผลิตทางการเกษตรและอุตสาหกรรมให้ทั่วถึง โดยใช้แนวทางการพัฒนาเศรษฐกิจเชิงสร้างสรรค์ (Creative Economy)
๒. พัฒนาระบบโลจิสติกส์ให้มีประสิทธิภาพ สามารถรองรับการค้า การลงทุนและการท่องเที่ยว
๓. อนุรักษ์ ป่าไม้ ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม พัฒนาแหล่งท่องเที่ยว อย่างยั่งยืน
๔. พัฒนาคุณภาพชีวิตและสังคมตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง
๕. ป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม ภัยสังคม ทั้งภายในประเทศและระหว่างประเทศ
๖. พัฒนาศักยภาพบุคลากรทุกภาคส่วนให้สามารถรองรับการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน

เป้าประสงค์รวมของจังหวัดบึงกาฬ

เศรษฐกิจเติบโตอย่างมีเสถียรภาพ ผลผลิตทางการเกษตรมีคุณภาพสูง ประชาชนมีรายได้ต่อหัวเพิ่มขึ้น สังคมอยู่เย็นเป็นสุขภายใต้สภาพแวดล้อมที่ดี

เป้าประสงค์รวม

๑. เพื่อเพิ่มผลผลิตและมูลค่าสินค้าทางการเกษตร ส่งเสริมการแปรรูปและตลาดทางพารา
๒. เพิ่มศักยภาพการค้า การตลาด เพื่อเพิ่มมูลค่าทางเศรษฐกิจ
๓. พัฒนาแหล่งท่องเที่ยว สู่ระดับมาตรฐาน ทรัพยากรธรรมชาติอุดมสมบูรณ์ และมีมาตรฐานสิ่งแวดล้อมที่ดี
๔. สังคมมีความเข้มแข็ง ประชาชนมีคุณภาพชีวิตที่ดี และมีความพร้อมเข้าสู่ประชาคมอาเซียน

ประเด็นยุทธศาสตร์

๑. การส่งเสริมการผลิต และพัฒนาสินค้าเกษตรเพื่อเพิ่มมูลค่า
๒. พัฒนาขีดความสามารถการค้าการลงทุน
๓. พัฒนาการท่องเที่ยว การจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างมีคุณภาพและยั่งยืน
๔. รักษาความสงบเรียบร้อย ความมั่นคง และพัฒนาคนสู่สังคมคุณภาพ

(๕) กรอบยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตจังหวัดบึงกาฬ

วิสัยทัศน์

“เป็นองค์กรหลักในการให้บริการสาธารณะภายใต้หลักธรรมาภิบาลเพื่อประโยชน์สุขของประชาชนอย่างยั่งยืน”

พันธกิจ

๑. ปรับปรุงและพัฒนาระบบคมนาคมขนส่ง ระบบสาธารณสุข ปลอดภัย สาธารณูปการให้ได้มาตรฐาน มีประสิทธิภาพ และเพียงพอต่อความต้องการของประชาชน เพื่อรองรับการขยายตัวของเมืองในอนาคตและเศรษฐกิจของท้องถิ่น
๒. การส่งเสริมและพัฒนาศักยภาพของคน ครอบครัว และชุมชนให้เข้มแข็ง สามารถพึ่งตนเองได้ ตามแนวเศรษฐกิจพอเพียง
๓. การสร้างระบบบริหารจัดการที่ดี โดยให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ การวางแผนพัฒนา การตรวจสอบ เพื่อให้เกิดความโปร่งใสในการบริหารและการปกครอง

๔.ปรับปรุงและพัฒนาาระบบการศึกษาและสาธารณสุข ตลอดจนอนุรักษ์และพัฒนาศิลปวัฒนธรรมอันดีงาม และภูมิปัญญาของท้องถิ่น

๕.การพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการบริหารและบริการให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น เพื่อสนับสนุนการบริหารจัดการที่ดี

๖.การเพิ่มประสิทธิภาพในการจัดการด้านการท่องเที่ยว และการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่ดี เพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน

๗.การสร้างความเข้มแข็งด้านการการคลัง โดยการปรับปรุงกระบวนการบริหารการเงินการคลังให้สอดคล้องรับกับอำนาจหน้าที่และภารกิจที่มีอยู่เดิม และได้รับโอนจากการกระจายอำนาจจากรัฐบาล

๘.การเพิ่มศักยภาพของผังเมืองให้เป็นเครื่องมือชั้นนำและสนับสนุนพัฒนาเมือง อย่างมีประสิทธิภาพโดยไม่ก่อให้เกิดความขัดแย้งหรืออุปสรรคต่อการพัฒนาด้านอื่นๆ

๙.ส่งเสริมและพัฒนา การค้า การลงทุนและการท่องเที่ยว

ประเด็นยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตจังหวัดบึงกาฬ

๑. การพัฒนาด้านโครงสร้างพื้นฐาน
๒. การพัฒนาด้านส่งเสริมคุณภาพชีวิต
๓. การพัฒนาด้านการจัดระเบียบชุมชน สังคมและการรักษาความสงบเรียบร้อย
๔. การพัฒนาด้านการวางแผน การส่งเสริมการลงทุน
๕. การพัฒนาด้านพาณิชย์กรรมและการท่องเที่ยว
๖. การพัฒนาด้านศิลปวัฒนธรรมจารีตประเพณีและภูมิปัญญาท้องถิ่น
๗. การพัฒนาระบบการบริหารจัดการที่ดี

นโยบายการพัฒนาของผู้บริหารท้องถิ่น

๑.นโยบายด้านการพัฒนาระบบสาธารณูปโภค เป้าหมายของการพัฒนาคือเตรียมความพร้อมเพื่อรองรับการขยายตัวของชุมชน การลงทุนประกอบธุรกิจด้านอุตสาหกรรม การพาณิชย์ และการท่องเที่ยว การเกษตร โดยจะดำเนินการปรับปรุงเส้นทางคมนาคม ถนนสายหลักให้ได้มาตรฐานและปรับปรุงถนนสายรองและซอยต่างๆ ให้สามารถเชื่อมโยงถึงกันได้และใช้การได้โดยสะดวก ก่อสร้างและปรับปรุงระบบระบายน้ำให้ควบคู่ไปกับการปรับปรุงถนนสายหลัก ถนนสายรองและถนนในหมู่บ้านเขตองค์การบริหารส่วนตำบลนาสิงห์ เพื่อให้สามารถระบายน้ำได้อย่างรวดเร็วป้องกันการเกิดน้ำท่วม ติดตั้งและขยายเขตไฟฟ้าสาธารณะให้ทั่วถึงทุกชุมชนเพื่อสร้างความปลอดภัยในชีวิต และทรัพย์สินของประชาชน และผู้ใช้เส้นทางสัญจรไปมา ปรับปรุงสาธารณูปโภคที่อยู่ในความรับผิดชอบขององค์การบริหารส่วนตำบลให้เพียงพอกับความต้องการของประชาชน

๒. นโยบายเศรษฐกิจชุมชนเข้มแข็ง เป้าหมายของการพัฒนาคือให้ประชาชนมีการรวมตัวกัน เพื่อเรียนรู้ พัฒนาทักษะในการประกอบอาชีพ ตลอดจนเทคโนโลยี วิชาการต่างๆ เพื่อปรับปรุงและแปรรูปผลผลิต รวมทั้งการเพิ่มมูลค่าสินค้าซึ่งก่อให้เกิดการผลิต การบริการ การหมุนเวียนของเงินและสร้างงานตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง โดยสามารถพึ่งตนเองและดำรงอยู่อย่างมั่นคงถึงแม้มีการเปลี่ยนแปลง

จากภายนอกและภายใน องค์การบริหารส่วนตำบลจะดำเนินการเสริมสร้างขบวนการชุมชนเข้มแข็งสนับสนุนอาชีพต่างๆ ให้สามารถใช้ประโยชน์จากสินทรัพย์และทรัพยากรในท้องถิ่นอย่างมีประสิทธิภาพและยั่งยืน รวมทั้งอำนวยความสะดวกให้คำแนะนำ บริการต่างๆเสริมสร้างทักษะในการประกอบอาชีพแก่กลุ่มอาชีพและ

สนับสนุนการจำหน่ายสินค้า

๓. นโยบายพัฒนาคุณภาพชีวิตและคุณค่าทางสังคม เป้าหมายของการพัฒนาคือให้ประชาชนมีคุณภาพชีวิตที่ดีมีคุณธรรม จริยธรรมสามารถสืบทอดวัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่นมีศาสนาเป็นเครื่องชี้นำ ชุมชนและสังคมตลอดจนจัดการระบบการศึกษา ให้สอดคล้องกับการพัฒนาและเหมาะสมกับสภาพท้องถิ่น สามารถดูแลตัวเองในขั้นพื้นฐานและได้รับบริการด้านสวัสดิการสังคม สาธารณสุขอย่างทั่วถึงเท่าเทียม คนในสังคมจะต้องมีความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน องค์การบริหารส่วนตำบลจะพัฒนาและยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลให้มีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น มีสุขภาพพลานามัยที่แข็งแรง สมบูรณ์ ปราศจากโรคภัยไข้เจ็บ บริการความรู้ด้านสาธารณสุขแก่ประชาชน สนับสนุนส่งเสริมให้ประชาชนมี โอกาส ออกกำลังกาย โดยการเล่นกีฬาเพื่อเสริมสร้าง

สวัสดิการสังคมแก่เด็ก สตรีเยาวชน ผู้สูงอายุและผู้พิการอย่างทั่วถึงและเท่าเทียมกัน พัฒนาและส่งเสริมศิลป วัฒนธรรมขนบธรรมเนียมประเพณีและเอกลักษณ์ของท้องถิ่นให้อยู่สืบไปรักษาความสงบเรียบร้อยส่งเสริมและ สนับสนุนการป้องกันและรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วน ตำบลตลอดจนป้องกันปัญหาอาชญากรรมและระงับการเกิดอัคคีภัยและภัยธรรมชาติ ต่างๆ

๔. นโยบายบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เป้าหมายของการพัฒนาคือการจัด การให้เป็นเมืองน่าอยู่ปราศจากมลพิษ มีลำคลองใสสะอาด ชุมชนสังคมมีส่วนร่วมในการจัดการ ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม องค์การบริหารส่วนตำบลจะส่งเสริมการมีส่วนร่วมขององค์กรประชาชน องค์กรเอกชนในการอนุรักษ์ฟื้นฟู ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน ให้ประชาชนมีส่วนร่วมใน การบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างมีคุณภาพมุ่งส่งเสริมและรักษาสภาพแวดล้อมให้ สวยงามน่าอยู่อาศัยมีความเป็นระเบียบเรียบร้อย รักษาความสะอาดของถนนหรือทางเดินและจัดการขยะมูล ฝอย สิ่งปฏิกูลและน้ำเสียตามหลักสุขาภิบาลอย่างต่อเนื่องและเป็นระบบ

๕. นโยบายด้านการบริหารจัดการและบริการประชาชน เป้าหมายของการพัฒนาคือให้ประชาชนมี ส่วนร่วมทางการเมืองอย่างต่อเนื่องทุกขั้นตอน เพิ่มประสิทธิภาพในการบริหารจัดการภาครัฐอย่างมีศักยภาพ องค์การบริหารส่วนตำบลจะบริหารจัดการบนพื้นฐานการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี โดยเฉพาะตามหลักธรร มาภิบาลและพัฒนาองค์การบริหารส่วนตำบลให้สามารถบริการแก่ประชาชนให้ได้รับความสะดวก รวดเร็ว และเป็นธรรม ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนาท้องถิ่น จัดหาซื้อเครื่องมือ อุปกรณ์และการ เสริมสร้างและพัฒนาบุคลากรขององค์การบริหารส่วนตำบลให้มีความรู้ความสามารถในการปฏิบัติงานอย่างมี ประสิทธิภาพ

๒. ยุทธศาสตร์ขององค์การบริหารส่วนตำบลนาสิงห์

๑. วิสัยทัศน์การพัฒนางองค์การบริหารส่วนตำบลนาสิงห์

“พัฒนาคุณภาพชีวิต พึ่งเศรษฐกิจภาคการเกษตรกรรม ก้าวนำการศึกษา”

ยุทธศาสตร์การพัฒนา

ยุทธศาสตร์ที่ ๑ การพัฒนาด้านสังคมและคุณภาพชีวิต

ยุทธศาสตร์ที่ ๒ การพัฒนาด้านการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมควบคู่กับการส่งเสริมการท่องเที่ยว

ยุทธศาสตร์ที่ ๓ การพัฒนาด้านการรักษาความสงบเรียบร้อยและความมั่นคง

ยุทธศาสตร์ที่ ๔ การพัฒนาด้านระบบโครงสร้างพื้นฐาน

ยุทธศาสตร์ที่ ๕ การพัฒนาด้านการบริหารจัดการที่ดี

ยุทธศาสตร์การพัฒนาที่ ๑ การพัฒนาด้านสังคมและคุณภาพชีวิต

- เป้าประสงค์ :** เพื่อพัฒนาสวัสดิการสังคม และการสงเคราะห์ผู้สูงอายุ ผู้ติดเชื้อเอดส์ ผู้พิการ ผู้ด้อยโอกาส
- : ส่งเสริมกีฬาและนันทนาการ
 - : เพื่อพัฒนาอาชีพ กลุ่มอาชีพ กลุ่มพลังมวลชนต่างๆ ให้ประชาชนมีรายได้มากขึ้น
 - : เพื่อพัฒนาการให้บริการด้านสาธารณสุขและสุขอนามัยชุมชน
 - : เพื่อพัฒนาการศึกษา ส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม ประเพณี และภูมิปัญญาท้องถิ่น

ตัวชี้วัด/ค่าเป้าหมาย	ปี ๒๕๖๑	ปี ๒๕๖๒	ปี ๒๕๖๓	ปี ๒๕๖๔
ร้อยละของจำนวนผู้สูงอายุ คนพิการ ผู้ป่วยเอดส์ ที่ได้รับเบี้ยยังชีพ	ร้อยละ ๑๐๐	ร้อยละ ๑๐๐	ร้อยละ ๑๐๐	ร้อยละ ๑๐๐
ร้อยละของประชากรที่เข้าร่วมกิจกรรมการแข่งขันกีฬา และกิจกรรมนันทนาการต่างๆ	ไม่น้อยกว่า ร้อยละ ๗๐	ไม่น้อยกว่า ร้อยละ ๗๕	ไม่น้อยกว่า ร้อยละ ๘๐	ไม่น้อยกว่า ร้อยละ ๘๕
ร้อยละของจำนวนประชากรทุกวัยที่ได้รับการดูแลสุขภาพอนามัย	ไม่น้อยกว่า ร้อยละ ๘๐	ไม่น้อยกว่า ร้อยละ ๘๕	ไม่น้อยกว่า ร้อยละ ๙๐	ไม่น้อยกว่า ร้อยละ ๙๕
ร้อยละของจำนวนผู้ปกครองมีความพึงพอใจต่อการส่งเสริม และยกระดับคุณภาพการจัดการศึกษา	ไม่น้อยกว่า ร้อยละ ๘๐	ไม่น้อยกว่า ร้อยละ ๘๕	ไม่น้อยกว่า ร้อยละ ๙๐	ไม่น้อยกว่า ร้อยละ ๙๕
ร้อยละของประชากรที่ได้รับการสนับสนุนส่งเสริมอาชีพ	ไม่น้อยกว่า ร้อยละ ๕๐	ไม่น้อยกว่า ร้อยละ ๕๕	ไม่น้อยกว่า ร้อยละ ๖๐	ไม่น้อยกว่า ร้อยละ ๖๕

กลยุทธ์ ๑. ส่งเสริมสนับสนุนสวัสดิการสังคม

๒. ส่งเสริมสนับสนุนด้านการกีฬา และนันทนาการ

๓. ส่งเสริมสนับสนุนด้านการสาธารณสุข

๔. ส่งเสริมสนับสนุนด้านการศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม

๕. ส่งเสริมสนับสนุนการประกอบอาชีพ กลุ่มอาชีพ และ วิสาหกิจชุมชน

ยุทธศาสตร์การพัฒนาที่ ๒ การพัฒนาด้านการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมควบคู่กับการส่งเสริมการท่องเที่ยว

เป้าประสงค์ : เพื่ออนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและแก้ไขปัญหาสิ่งแวดล้อม และส่งเสริมการท่องเที่ยว

ตัวชี้วัด/ค่าเป้าหมาย	ปี ๒๕๖๑	ปี ๒๕๖๒	ปี ๒๕๖๓	ปี ๒๕๖๔
ร้อยละของที่สาธารณะประโยชน์ที่ได้รับการอนุรักษ์ฟื้นฟู	ไม่น้อยกว่า ร้อยละ๗๐	ไม่น้อยกว่า ร้อยละ๗๕	ไม่น้อยกว่า ร้อยละ๘๐	ไม่น้อยกว่า ร้อยละ๘๕
ร้อยละของครัวเรือนที่เข้าร่วมโครงการคัดแยกขยะ สะสมเงินทอง คุ่มครองอนาคต	ไม่น้อยกว่า ร้อยละ๘๐	ไม่น้อยกว่า ร้อยละ๘๕	ไม่น้อยกว่า ร้อยละ๙๐	ไม่น้อยกว่า ร้อยละ๙๕
ร้อยละของงบประมาณที่จัดสรรเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว	ไม่น้อยกว่า ร้อยละ๑	ไม่น้อยกว่า ร้อยละ๒	ไม่น้อยกว่า ร้อยละ๓	ไม่น้อยกว่า ร้อยละ๔

- กลยุทธ์ ๑. อนุรักษ์ ฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม (ดิน น้ำ ป่าไม้) ให้อุดมสมบูรณ์
 ๒. เพิ่มประสิทธิภาพในการบริหารจัดการขยะมูลฝอย สิ่งปฏิกูลและน้ำเสีย
 ๓. ประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวผ่านสื่อต่างๆ

ยุทธศาสตร์การพัฒนาที่ ๓ การพัฒนาด้านรักษาความสงบเรียบร้อยและความมั่นคง

เป้าประสงค์ : เพื่อป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยทุกประเภท อันจะเกิดแก่ชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนในพื้นที่

ตัวชี้วัด/ค่าเป้าหมาย	ปี ๒๕๖๑	ปี ๒๕๖๒	ปี ๒๕๖๓	ปี ๒๕๖๔
ร้อยละของอุบัติเหตุลดลง	ไม่น้อยกว่า ร้อยละ๑๐	ไม่น้อยกว่า ร้อยละ๑๕	ไม่น้อยกว่า ร้อยละ๒๐	ไม่น้อยกว่า ร้อยละ๒๕
ร้อยละของจำนวนอาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนที่มาปฏิบัติหน้าที่	ไม่น้อยกว่า ร้อยละ๖๐	ไม่น้อยกว่า ร้อยละ๖๕	ไม่น้อยกว่า ร้อยละ๗๐	ไม่น้อยกว่า ร้อยละ๗๕
ร้อยละของปัญหายาเสพติดและอาชญากรรมลดลง	ไม่น้อยกว่า ร้อยละ๑๐	ไม่น้อยกว่า ร้อยละ๑๕	ไม่น้อยกว่า ร้อยละ๒๐	ไม่น้อยกว่า ร้อยละ๒๕

- กลยุทธ์ ๑. สนับสนุนและส่งเสริมการป้องกันและแก้ไขปัญหา ยาเสพติด
 ๒. สนับสนุนและส่งเสริมการรักษาความสงบเรียบร้อยและความปลอดภัยใน ชีวิตและทรัพย์สิน
 ๓. สนับสนุนและส่งเสริมความเข้มแข็งของชุมชน

ยุทธศาสตร์การพัฒนาที่ ๔ การพัฒนาด้านระบบโครงสร้างพื้นฐาน

เป้าประสงค์ : เพื่อพัฒนาการคมนาคมขนส่ง การไฟฟ้า และผังเมือง

: เพื่อพัฒนา สาธารณูปโภค แหล่งน้ำเพื่ออุปโภคบริโภค

ตัวชี้วัด/ค่าเป้าหมาย	ปี ๒๕๖๑	ปี ๒๕๖๒	ปี ๒๕๖๓	ปี ๒๕๖๔
ร้อยละของจำนวนถนน สะพาน ทางระบายน้ำ สาธารณูปโภค สาธารณูปการที่ก่อสร้างมีมาตรฐาน สร้าง ความสะดวกให้แก่ประชาชน	ไม่น้อยกว่า ร้อยละ๗๐	ไม่น้อยกว่า ร้อยละ๗๕	ไม่น้อยกว่า ร้อยละ๘๐	ไม่น้อยกว่า ร้อยละ๘๕
ร้อยละของครัวเรือนที่มีน้ำประปาสะอาดใช้อย่างทั่วถึง	ไม่น้อยกว่า ร้อยละ๗๐	ไม่น้อยกว่า ร้อยละ๗๕	ไม่น้อยกว่า ร้อยละ๘๐	ไม่น้อยกว่า ร้อยละ๘๕
ร้อยละของจำนวนครัวเรือนที่มีไฟฟ้าใช้	ร้อยละ ๑๐๐	ร้อยละ ๑๐๐	ร้อยละ ๑๐๐	ร้อยละ ๑๐๐

กลยุทธ์ ๑. เร่งรัดพัฒนาระบบสาธารณูปโภคและสาธารณูปการให้ครบถ้วน

๒. พัฒนา ปรับปรุง และบูรณะ ถนน สะพานและทางระบายน้ำ

๓. พัฒนาและปรับปรุงแหล่งน้ำสาธารณะให้เพียงพอต่อการอุปโภคและบริโภค

๔. การจัดทำผังเมืองและการใช้ประโยชน์ที่ดิน

ยุทธศาสตร์การพัฒนาที่ ๕ การพัฒนาด้านการบริหารจัดการที่ดี

เป้าประสงค์ : เพื่อส่งเสริมการปกครองประชาธิปไตย และความเสมอภาค

: เพื่อให้การบริหารจัดการ และการให้บริการต่างๆ ขององค์การบริหารส่วนตำบลนาสิงห์ มี

ประสิทธิภาพ ตอบสนองความต้องการของประชาชนอย่างตรงจุด

ตัวชี้วัด/ค่าเป้าหมาย	ปี ๒๕๖๑	ปี ๒๕๖๒	ปี ๒๕๖๓	ปี ๒๕๖๔
ร้อยละของบุคลากรที่ได้รับการฝึกอบรมอย่างน้อย ๑ หลักสูตรต่อปี	ไม่น้อยกว่า ร้อยละ๘๐	ไม่น้อยกว่า ร้อยละ๘๕	ไม่น้อยกว่า ร้อยละ๙๐	ไม่น้อยกว่า ร้อยละ๙๕
ความพึงพอใจของประชาชนในคุณภาพการให้บริการของ หน่วยงาน	ไม่น้อยกว่า ร้อยละ๘๐	ไม่น้อยกว่า ร้อยละ๘๐	ไม่น้อยกว่า ร้อยละ๘๐	ไม่น้อยกว่า ร้อยละ๘๐
ร้อยละของประชาชนที่เข้าร่วมประชุมประชาคม	ไม่น้อยกว่า ร้อยละ๒๐	ไม่น้อยกว่า ร้อยละ๒๕	ไม่น้อยกว่า ร้อยละ๓๐	ไม่น้อยกว่า ร้อยละ๓๕
ร้อยละของผู้มาใช้สิทธิเลือกตั้ง	ไม่น้อยกว่า ร้อยละ๖๕	ไม่น้อยกว่า ร้อยละ๗๐	ไม่น้อยกว่า ร้อยละ๗๕	ไม่น้อยกว่า ร้อยละ๘๐

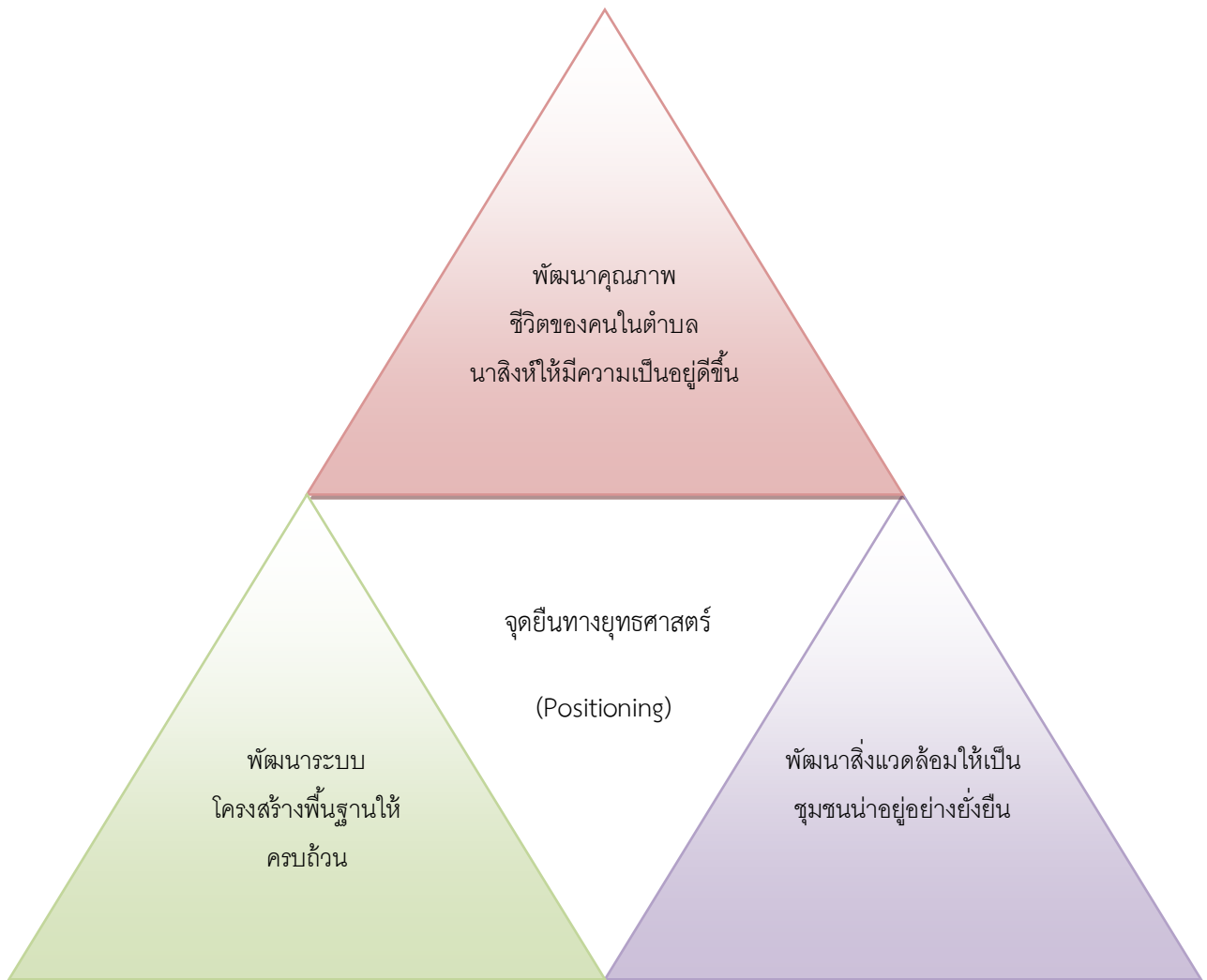
กลยุทธ์ ๑. พัฒนานองค์กรและการให้บริการประชาชน

๒. สนับสนุนและส่งเสริมด้านการเมือง การปกครองในระบอบประชาธิปไตย

๓. สนับสนุนและส่งเสริมการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วน

จุดยืนทางยุทธศาสตร์

จากการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน และศักยภาพขององค์การบริหารส่วนตำบลนาสิงห์ จึงกำหนดจุดยืนทางยุทธศาสตร์ (Positioning) ไว้ใน ๓ ประเด็น คือการ พัฒนาคุณภาพชีวิตของคนในตำบลตำบลนาสิงห์ให้มีความเป็นอยู่ดีขึ้น พัฒนาระบบโครงสร้างพื้นฐานให้ครบถ้วน พัฒนาสิ่งแวดล้อมให้เป็นชุมชนน่าอยู่อย่างยั่งยืน

๓. การวิเคราะห์เพื่อเพื่อพัฒนาท้องถิ่น

๓.๑ การวิเคราะห์กรอบการจัดทำยุทธศาสตร์ขององค์การบริหารส่วนตำบลนาสิงห์

ปัจจัยและสถานการณ์เปลี่ยนแปลงที่มีผลต่อการพัฒนา

วิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงในระดับภูมิภาค ประเทศ และต่างประเทศในเรื่องที่ส่งผลกระทบต่อองค์การบริหารส่วนตำบล

ตามที่กลุ่มประเทศในระดับภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ จำนวน ๑๐ ประเทศ ได้รวมตัวจัดตั้งสมาคมประชาชาติเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (Association of South East Asian Nations หรือ ASEAN) ซึ่งเป็นองค์กรระหว่างประเทศ ระดับภูมิภาค เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ โดยในช่วงตั้งแต่ ปี ๒๕๑๐ ถึง ๒๕๓๔ สมาคมอาเซียนให้ความสำคัญด้านการเมือง และความมั่นคง มุ่งส่งเสริมสันติภาพ และเสถียรภาพในภูมิภาค ต่อมาในปี ๒๕๓๕ ประเทศไทยในฐานะสมาชิกสมาคมอาเซียนได้ผลักดันให้เกิดความร่วมมือทางเศรษฐกิจของกลุ่มประเทศในอาเซียน โดยให้มีการจัดตั้งเขตการค้าเสรีอาเซียน (ASEAN Free Trade Area) หรือ อาฟต้า (AFTA) ในการลดภาษีศุลกากร ระหว่างกันเหลือร้อยละ ๐-๕ เป็นที่เรียบร้อยเมื่อปี ๒๕๕๑ ซึ่งได้ส่งผลให้ปัจจุบันบริบททางการเมือง เศรษฐกิจ และสังคม รวมทั้งความสัมพันธ์ระหว่างประเทศของกลุ่มประเทศในอาเซียนเปลี่ยนแปลงไปอย่างมาก

โดยเฉพาะการขยายตัวทางเศรษฐกิจในภูมิภาคและภูมิภาคใกล้เคียง คือ จีน และอินเดีย ตลอดจนภูมิภาคอื่น เช่น สหภาพยุโรป อีกทั้งได้เกิดปัญหาความท้าทาย ความมั่นคงในรูปแบบใหม่ เช่น โรคระบาด การก่อการร้าย ยาเสพติด การค้ามนุษย์ สิ่งแวดล้อม ภัยพิบัติ ทำให้อาเซียนจำเป็นต้องปรับตัว เพื่อให้สามารถรับมือการเปลี่ยนแปลงของสภาพแวดล้อม ระหว่างประเทศ ประกอบกับ ที่ประชุมสุดยอดผู้นำอาเซียนปี ๒๕๕๐ (๒๐๐๗) ณ เมืองเบซู ประเทศฟิลิปปินส์ ผู้นำอาเซียนได้ตกลงให้มีการจัดตั้งประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community – AEC) ซึ่งเป้าหมายสำคัญของการสร้างประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ประกอบด้วย

๑. เพื่อให้อาเซียนเป็นฐานการผลิตเดียว มีการเคลื่อนย้ายสินค้า ทุน และปัจจัยการผลิตอื่นๆ ได้อย่างเสรี
๒. เพื่อสร้างเสริมขีดความสามารถในการแข่งขัน
๓. เพื่อให้เกิดการพัฒนาทางเศรษฐกิจอย่างเสมอภาค ลดช่องว่างการพัฒนาระหว่างสมาชิกเก่าและสมาชิกใหม่
๔. เพื่อบูรณาการเศรษฐกิจของอาเซียนเข้ากับเศรษฐกิจโลก โดยผ่านการจัดทำข้อตกลงการค้าเสรี (FTA) กับประเทศนอกภูมิภาค

การก้าวเข้าสู่ประชาคมอาเซียนของประเทศในสมาคมประชาชาติเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ในปี ๒๕๕๘ ในกรณีของประเทศไทย ส่วนที่สำคัญ คือ การปรับตัวและการเตรียมความพร้อมของชุมชนท้องถิ่น ในการก้าวเข้าสู่ประชาคมอาเซียน เพราะว่าถ้าหากชุมชนท้องถิ่น ไม่มีมาตรการหรือแผนรองรับการก้าวเข้าสู่ประชาคมอาเซียน ก็จะทำให้เกิดความเสียหายเปรียบทางการแข่งขัน การตลาด ตลอดจนทางด้านภูมิปัญญาท้องถิ่น วัฒนธรรมท้องถิ่น ที่ถือว่าเป็นสิ่งที่อยู่คู่กับสังคมไทยมาอย่างยาวนาน และการสร้างชุมชนท้องถิ่นที่มีวิสัยทัศน์ให้มีความสามารถในการบูรณาการเศรษฐกิจของประชาคมอาเซียนให้เข้ากับบริบทของชุมชนท้องถิ่น องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ซึ่งมีการกิจสำคัญในการจัดบริการสาธารณะให้ตอบสนองความต้องการของประชาชนในท้องถิ่น จำเป็นต้องเล็งเห็นถึงความสำคัญของการก้าวเข้าสู่ประชาคมอาเซียน ด้วยการสร้างความรู้ ความเข้าใจ ให้กับประชาชน โดยกำหนดแนวทางการพัฒนาท้องถิ่นและการบริหารงาน เพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชนให้สามารถรองรับผลกระทบที่จะเกิดขึ้น เมื่อประเทศไทยเข้าสู่ความเป็นประชาคมอาเซียน ทั้งนี้

องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

จะต้องวางแผน และเตรียมความพร้อมในการรองรับผลกระทบการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนในปี ๒๕๕๘ ที่มีต่อองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และประชาชนในท้องถิ่น ๗ ด้าน ดังนี้

๑. การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและสร้างเครือข่ายคมนาคม ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ทำให้เกิดการรวมตัวของเศรษฐกิจที่มีมูลค่า และมีช่องทางการกระจายสินค้าเพิ่มมากขึ้นนอกจากนั้น จะเกิดการเรียกร้องจากกลุ่มนักลงทุนที่เข้ามาลงทุนในประเทศไทยให้มีการพัฒนาเครือข่ายการคมนาคม เพื่อให้การเคลื่อนย้ายสินค้าและแรงงานมีความสะดวกรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ ดังนั้น องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจะต้องมุ่งเน้นการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานที่จำเป็นต่อการขยายฐานการผลิต อาทิ ไฟฟ้าและประปา ซึ่งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอาจไม่สามารถดำเนินการได้โดยลำพัง จำเป็นต้องประสานความร่วมมือกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

๒. การพัฒนาและส่งเสริมเศรษฐกิจในระดับชุมชน การหลั่งไหลเข้ามาของทุนต่างชาติที่จะเพิ่มมากขึ้น ส่งผลให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องทบทวนบทบาทในการดูแลและช่วยเหลือกลุ่มผู้ผลิตในพื้นที่ โดยอาจจะต้องมีนโยบายในการส่งเสริมอาชีพ ทั้งอาชีพหลักและอาชีพเสริมเปิดรับวิสัยทัศน์ในกระบวนการผลิตแบบใหม่ เพื่อยกระดับกระบวนการผลิตให้เป็นมาตรฐานเท่าเทียมกับระดับสากล

๓. การจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เป้าหมายเรื่องการสร้างความยั่งยืนด้านสิ่งแวดล้อมของประชาคมอาเซียน ทำให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องเร่งปรับระบบการบริหารจัดการด้านสิ่งแวดล้อม ซึ่งจะต้องดูแลทรัพยากรและจัดการอย่างเป็นระบบ โดยเน้นการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติ โดยการมีส่วนร่วมของประชาชน เน้นการจัดการบนพื้นฐานของความเป็นเจ้าของร่วมกัน เพื่อสร้างความรัก ความหวงแหนใน

ทรัพยากร และก่อให้เกิดการมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมอย่างไรก็ตาม ต้องไม่ลืมเรื่องของการควบคุมมาตรฐานการดูแลรักษาฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เพื่อให้เกิดการจัดการที่มีประสิทธิภาพ ตลอดจนอาจต้องทบทวนขอบเขตอำนาจหน้าที่ระหว่างองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและภาคส่วนที่เกี่ยวข้องเพื่อให้มีการบูรณาการการทำงานร่วมกันในเรื่องการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

๔. การพัฒนาคุณภาพชีวิต องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องเตรียมรับผลกระทบจากปัญหาสังคมและสาธารณสุขที่อาจเกิดจากการเคลื่อนย้ายแรงงานและนักท่องเที่ยวโดยเสรี อาทิ โรคระบาด ความขัดแย้งทางสังคมและเชื้อชาติ และอาชญากรรม ข้ามชาติ อาทิ ยาเสพติด การค้ามนุษย์ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องเน้นการจัดบริการสาธารณสุขให้ได้มาตรฐานที่กำหนดในแต่ละงานหรือกิจกรรมอย่างเคร่งครัด รวมทั้งจะต้องจัดสวัสดิการสังคมสำหรับเด็ก กลุ่มเสี่ยง และกลุ่มด้อยโอกาสอย่างมีคุณภาพและทั่วถึง นอกจากนี้ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องให้ความสำคัญกับการเข้าถึงการดูแลสุขภาพของคนในชุมชน ซึ่งจะทำให้ชุมชนมีการดำรงชีวิตที่ปลอดภัยและมีคุณภาพชีวิตที่ดี

๕. การรักษาความสงบเรียบร้อย องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องมีบทบาทในการเฝ้าระวังปัญหาอาชญากรรมเพิ่มมากขึ้นรวมทั้งอาจต้องพัฒนาระบบและจัดทำฐานข้อมูลเกี่ยวกับแรงงานอพยพร่วมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนร่วมกับชุมชนในการกำหนดกติกาและหลักเกณฑ์ของชุมชนให้ทุกคนอยู่ร่วมกันได้ภายใต้แนวคิดสังคมที่เอื้ออาทรและมีความมั่นคง

๖. การจัดการด้านการศึกษา ภาษา วัฒนธรรม จารีตประเพณี การศึกษาเป็นจุดเริ่มต้นของการพัฒนา ด้านต่างๆ เสมือนประตูเชื่อมกับโลกภายนอก องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นซึ่งมีหน้าที่ในการจัดและส่งเสริมการศึกษาให้แก่ประชาชนและชุมชนต้องพัฒนาประชาชนและชุมชนให้สามารถก้าวสู่ประชาคมอาเซียนได้โดยต้องเน้น “การพัฒนามาตรฐานด้านการศึกษา” ไม่ว่าจะเป็นการพัฒนาคุณภาพในการจัดการศึกษา โดยปรับ

๗. หลักสูตรการเรียนการสอน ส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและภาษาเพื่อนบ้านในภูมิภาคอาเซียน เพื่อการสื่อสารที่ดี การพัฒนาและสนับสนุนครูผู้สอนให้มีการแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรมระหว่างประเทศ สมาชิกและนำเทคโนโลยีมาใช้ประกอบการเรียนการสอน ทำให้ประชาชนเกิดการเรียนรู้ที่ทันสมัย มีความเป็นสากลและมีคุณภาพ นอกจากนี้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจะต้องจัดทำข้อมูลที่เป็นต่อแรงงานต่างชาติ เป็นภาษาอังกฤษหรือภาษาของประเทศสมาชิกอาเซียนอื่นๆ สำหรับเรื่องวัฒนธรรมและจารีตประเพณีนั้น นอกจากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจะส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้และเข้าใจวัฒนธรรมของประเทศเพื่อนบ้านในอาเซียนแล้ว ยังต้องเป็นสื่อกลางในการจัดกิจกรรมแลกเปลี่ยนเชิงวัฒนธรรมระหว่างประชาชนในเขตพื้นที่ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและประชาชนในประเทศอาเซียนอื่นที่มีพรมแดนติดต่อกัน ซึ่งมักจะมีวัฒนธรรมที่คล้ายคลึงกัน การจัดกิจกรรมเช่นนี้จะช่วยให้ประชาชนมีความรู้สึกเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันมากขึ้น

๘. การปรับปรุงโครงสร้างขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอาจต้องมีการจัดตั้งหน่วยงานด้านวิเทศสัมพันธ์ โดยเฉพาะในพื้นที่จังหวัดชายแดนเพื่อรับรองเนื้องานด้านการต่างประเทศและความร่วมมือกับประเทศเพื่อนบ้าน และเพื่อให้สามารถสื่อสารทำความเข้าใจกับประชาชนจากประเทศอื่นที่มาติดต่อราชการได้

การวิเคราะห์ศักยภาพการพัฒนาท้องถิ่น

๑. กรอบแนวความคิดเกี่ยวกับการวางแผนพัฒนาท้องถิ่น

รัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบัน(พุทธศักราช ๒๕๕๐) ได้ให้ความสำคัญกับการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยกำหนดกรอบความเป็นอิสระในการปกครองตนเองตามเจตนารมณ์ของประชาชน และความเป็นอิสระในการกำหนดนโยบายการปกครอง การบริหาร การบริหารงานบุคคล การเงินและการคลัง และมีอำนาจหน้าที่ของตนเองโดยเฉพาะ

นอกจากนี้ พระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ.๒๕๔๒ ได้บัญญัติให้มีองค์กรรับผิดชอบในการจัดทำแผนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น คือ คณะกรรมการการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและกำหนดหน้าที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการให้บริการสาธารณะที่จำเป็นแก่ท้องถิ่น ตลอดจนรายได้ของท้องถิ่นที่เพิ่มขึ้นและพระราชบัญญัติระเบียบบริหารงานบุคคลส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ ได้กำหนดรูปแบบการบริหารงานบุคคลส่วนท้องถิ่นที่มีความเป็นอิสระมากขึ้น

ดังนั้น องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นยุคปัจจุบัน จึงมีบทบาทอำนาจหน้าที่อย่างกว้างขวาง โดยมีเพียงจะมีหน้าที่ในการให้บริการสาธารณะพื้นฐานแก่ประชาชนในท้องถิ่นเท่านั้น แต่ยังคงขยายบทบาทหน้าที่ออกไป รวมถึงการพัฒนาคุณภาพชีวิตและการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของท้องถิ่นให้มีความยั่งยืน ประชาชนสามารถพึ่งพาตนเองได้ด้วย และยังเป็นองค์กรที่เปิดโอกาสให้ประชาคมท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการบริหารและการตรวจสอบการปฏิบัติงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเพิ่มมากขึ้น

๒. หลักการพื้นฐานในการวางแผน

การวางแผนประกอบด้วยหลักการพื้นฐาน ๔ ประการด้วยกัน คือ

๑. การวางแผนจะต้องสนับสนุนเป้าหมายและวัตถุประสงค์ขององค์กร (Contribution to Purpose and Objectives) ในการวางแผน ผู้วางแผนจะต้องตระหนักถึงความสำคัญว่าเป้าหมายของแผนทุกแผนที่กำหนดขึ้นนั้นจะต้องเกื้อหนุนและอำนวยความสะดวกให้เป้าหมายและวัตถุประสงค์ขององค์กรสัมฤทธิ์ผล หลักการนี้เกิดขึ้นจากธรรมชาติขององค์การธุรกิจต่าง ๆ ที่จัดตั้งขึ้นเพื่อให้จุดประสงค์ของกลุ่มบุคคลที่ร่วมกันในองค์กรบรรลุตามเป้าหมายหรือประสบความสำเร็จได้ด้วยความร่วมมือร่วมใจของสมาชิกอย่างจริงจัง

๒. การวางแผนเป็นงานอันดับแรกของกระบวนการจัดการ (Primary of Planning) ซึ่งกระบวนการจัดการประกอบด้วย การวางแผน (Planning) การจัดองค์การ (Organizing) การบริหารงานบุคคล (Staffing) การสั่งการ (Leading) และการควบคุม (Controlling) การวางแผนเป็นงานเริ่มต้นก่อน ทั้งนี้ เพราะการวางแผนจะเป็นตัวสนับสนุนให้งานด้านอื่น ๆ ดำเนินไปด้วยความสอดคล้อง

๓. การวางแผนเป็นหน้าที่ของผู้บริหารงานทุกคน (Pervasiveness of Planning) การวางแผนงานของผู้บริหารทุกระดับที่จะต้องทำแล้วแต่ขอบเขตของอำนาจหน้าที่ที่แตกต่างกัน ทั้งนี้ เพราะการบริหารในระดับที่ต่างกันต่างก็มีความรับผิดชอบควบคุมให้งานที่ตนกระทำอยู่ให้ประสบความสำเร็จในการวางแผนจึงมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง

๔. ประสิทธิภาพของแผนงาน (Efficiency of Plans) ในการวางแผนนั้นผู้วางแผนจะต้องคำนึงถึงประสิทธิภาพของการวางแผน ซึ่งสามารถพิจารณาจากการบรรลุวัตถุประสงค์ด้วยการลงทุนซึ่งประหยัดและคุ้มค่า เช่น การใช้เวลา เงิน เครื่องมือ แรงงานและการบริหารที่ดีสร้างความพึงพอใจให้แก่สมาชิกในองค์การหลักการพื้นฐาน ๔ ประการ นั้นนับว่ามีส่วนสำคัญในการปูพื้นฐานของความคิดในด้านการวางแผนให้องค์การประสบความสำเร็จก้าวหน้า

๓. ปัจจัยและสถานการณ์การเปลี่ยนแปลงที่มีผลต่อการพัฒนา

๑. การขาดข้อมูลที่เชื่อถือได้ในการวางแผนจำเป็นต้องอาศัยข้อมูลต่าง ๆ เพื่อนำมาพิจารณากำหนดจุดมุ่งหมายและกิจการต่าง ๆ ที่จะดำเนินงาน แต่ถ้าขณะที่มีการวางแผนนั้น กลุ่มทำงานได้ข้อมูลที่มาจากแหล่งที่เชื่อถือไม่ได้ จะทำให้การวางแผนงานนั้น เกิดการผิดพลาด ฉะนั้น ข้อมูลนับว่าเป็นปัจจัยสำคัญในการกำหนดแผนงานเป็นอย่างยิ่ง

๒. การวางแผนเป็นกระบวนการมองไปข้างหน้า ถ้าผู้บริหารมีแนวโน้มที่จะทำงานในเชิงรับมากกว่าเชิงรุก เขาจะไม่สามารถทำการวางแผนที่ดีได้เลย ฉะนั้น ผู้วางแผนจะต้องเป็นบุคคลที่มีความคิดริเริ่มและเป็นคนที่มีความกระตือรือร้นจะได้สามารถมองหามาตรการประเมินและติดตาม แผนที่วางไว้อย่างเหมาะสมและเข้าใจการดำเนินงานตามแผนอย่างถูกต้อง

๓. การวางแผนเป็นกระบวนการที่ต้องใช้เวลาและสิ้นเปลืองค่าใช้จ่าย การวางแผนอาจจะทำให้การปฏิบัติการบางกรณีล่าช้าไปได้ แต่ก็ก็เป็นความจริงว่า ถ้าเราไม่ใช้เวลาในการวางแผนอย่างพอเพียงแล้ว แผนที่กำหนดขึ้นอาจจะไม่เป็นแผนที่ใช้ไม่ได้ จึงกล่าวได้ว่า การวางแผนเกี่ยวข้องกับการใช้เวลาและค่าใช้จ่ายในการรวบรวมการวิเคราะห์ สารสนเทศและการประเมินทางเลือกต่าง ๆ ดังนั้น ถ้าการเสียเวลาสิ้นเปลืองแล้ว ผลของแผนที่จะออกมาดีนั้น ย่อมเป็นไปได้

๔. การดำเนินการภายในองค์การที่เข้มงวดเกินไปในเรื่องต่าง ๆ จะเป็นอุปสรรคในการนำความคิดริเริ่มและแนวความคิดใหม่ ๆ เข้ามาสู่องค์การ ฉะนั้นผู้วางแผนจำเป็นต้องมีการยืดหยุ่นการดำเนินการในบางกรณีบ้าง ซึ่งจะนำผลดีมาสู่องค์การ

๕. การต่อต้านการเปลี่ยนแปลงเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่เป็นข้อจำกัดในการวางแผน บางครั้งเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในองค์การธุรกิจต่าง ๆ ทั่วโลกเป็นผลกระทบต่อเนื่องมาจากความผันผวนทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง ฉะนั้นผู้วางแผนไม่สามารถยอมรับเรื่องราวต่าง ๆ ที่อาจเกิดขึ้นได้ อาจจะไปสู่การต่อต้านจากกลุ่มคนงานและทัศนคติเช่นนี้จะส่งผลต่อ กระบวนการวางแผนที่เกิดขึ้นขาดประสิทธิภาพ

๖. ประสิทธิภาพในการวางแผนอาจมีข้อจำกัดมาจากปัจจัยภายนอกที่ไม่สามารถควบคุมได้เพราะปัจจัยภายนอกบางอย่างยากแก่การทำนายและคาดการณ์ เช่นการเกิดสงคราม การควบคุมของรัฐบาล หรือภัยธรรมชาติต่าง ๆ ซึ่งสิ่งเหล่านี้ผู้วางแผนไม่สามารถควบคุมได้ก็อาจทำให้การดำเนินงานตามแผนประสบ

ปัญหายุ่งยากได้

ผลการวิเคราะห์ศักยภาพเพื่อประเมินสถานภาพการพัฒนาในปัจจุบันและโอกาส SWOT Analysis (จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และอุปสรรค)

การวิเคราะห์ปัจจัยสภาพแวดล้อมภายนอกและภายในองค์กร เพื่อช่วยในการกำหนดจุดแข็ง (Strength) จุดอ่อน(Weakness) โอกาส(Opportunity) และอุปสรรคหรือภัยคุกคาม(Threat) เพื่อนำผลการวิเคราะห์ไปกำหนดกลยุทธ์การทำงาน นำไปสู่การกำหนดวิสัยทัศน์ พันธกิจ ยุทธศาสตร์และแนวทางการพัฒนา

การวิเคราะห์ข้อมูลสถานการณ์ทางสังคม เศรษฐกิจ เทคโนโลยี และสภาพแวดล้อมในพื้นที่ซึ่งคาดการณ์ว่าจะเกิดขึ้นในอนาคต

ผลการวิเคราะห์ปัญหาและความต้องการของประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลนาสิงห์

- ปัญหาการขาดแคลนน้ำเพื่ออุปโภค บริโภคและการเกษตร
- ปัญหาการขยายเขตไฟฟ้าสาธารณะยังไม่ทั่วถึง
- ปัญหาการขยายเขตบริการบางพื้นที่ยังไม่ครอบคลุม
- ปัญหาด้านการคมนาคมถนนสายหลัก สายรอง ตรอกซอย
- ปัญหาถนนเข้าพื้นที่การเกษตร สะพาน และท่อระบายน้ำ
- ความต้องการในป้องกันโรคและส่งเสริมสุขภาพอนามัยของประชาชน โดยมุ่งเน้นส่งเสริมให้ใช้ภูมิ

ปัญญาท้องถิ่น สมุนไพร การแพทย์แผนไทย

- ต้องการอนุรักษ์ ฟื้นฟู วัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่น
- ต้องการส่งเสริม ทำนุบำรุงพุทธศาสนาและจัดกิจกรรมด้านศาสนาวัฒนธรรม
- การจัดกิจกรรมส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรมของเด็กและเยาวชน
- ส่งเสริมการประกอบอาชีพหลัก อาชีพรอง อาชีพเสริม และการรวมกลุ่ม
- ปัญหาการกำจัดขยะมูลฝอยให้ถูกสุขลักษณะ
- การรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน
- การมีส่วนร่วมเพื่อสร้างชุมชนเข้มแข็ง
- การจัดการด้านจราจรติดตั้งสัญญาณ เครื่องหมายจราจร เพื่อลดอุบัติเหตุ

ผลการวิเคราะห์ผังเมืองรวมหรือผังเมืองเฉพาะเพื่อกำหนดแนวทางการพัฒนาทางกายภาพในมิติพื้นที่

การวางแผนผังเมือง เพื่อจัดระบบผังเมืองรองรับปัญหาในอนาคต ซึ่งปัญหาผังเมืองนี้ในเมืองใหญ่ๆ หรือชุมชนใหญ่กำลังประสบปัญหามาก เพราะไม่มีการวางแผนรองรับการเจริญเติบโตในอนาคต สำหรับองค์การบริหารส่วนตำบลนาสิงห์ต้องให้ความสำคัญกับปัญหาการวางแผนผังเมืองเพื่ออนาคตจะไม่ประสบปัญหาหรือประสบกับปัญหาที่ไม่รุนแรงมากนัก

ผลการวิเคราะห์ศักยภาพเพื่อประเมินสถานภาพการพัฒนาในปัจจุบันและโอกาสการพัฒนาในอนาคต เทคนิค SWOT Analysis (จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และอุปสรรค)

การวิเคราะห์ศักยภาพเพื่อประเมินการพัฒนาท้องถิ่นในปัจจุบัน เป็นการประเมินโดยวิเคราะห์ถึงโอกาส และภาวะคุกคามหรือข้อจำกัด อันเป็นสภาวะแวดล้อมภายนอกที่มีผลต่อการพัฒนาต่างๆ ขององค์การบริหารส่วนตำบล รวมทั้งการวิเคราะห์จุดแข็ง จุดอ่อนของท้องถิ่น อันเป็นสภาวะแวดล้อมภายในของท้องถิ่น ซึ่งทั้งหมดเป็นการประเมินสถานภาพของท้องถิ่นในปัจจุบันโดยเป็นการตอบคำถามว่า “ปัจจุบันท้องถิ่นมีสถานภาพการพัฒนาอยู่จุดไหน” สำหรับใช้เป็นประโยชน์ในการกำหนดการดำเนินงานในอนาคต

ต่อไป ทั้งนี้โดยใช้เทคนิค SWOT analysis การพิจารณาถึงปัจจัยภายใน ได้แก่จุดแข็ง (Strength – S) จุดอ่อน (Weak – W) และปัจจัยภายนอกได้แก่ โอกาส (Opportunity – O) และอุปสรรค (Threat – T) เป็นเครื่องมือ

ปัจจัยภายใน

จุดแข็ง (Strengths) หมายถึงขีดความสามารถหรือทรัพยากรที่มีอยู่ภายในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นซึ่งสามารถนำมาจัดการเพื่อให้บรรลุวิสัยทัศน์ภารกิจและจุดมุ่งหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน

จุดอ่อน (Weakness) หมายถึงความผิดพลาดหรือข้อด้อยในท้องถิ่นซึ่งมีผลทำให้ไม่บรรลุตามแนวทางการพัฒนาที่วางไว้

ปัจจัยภายนอก

โอกาส (Opportunities) หมายถึงสถานการณ์และสิ่งแวดล้อมภายนอกที่มีลักษณะเกื้อกูลหรือสนับสนุนต่อแนวทางการพัฒนา

อุปสรรค (Threat) หมายถึงสถานการณ์และสิ่งแวดล้อมภายนอกท้องถิ่นที่มีลักษณะส่งผลให้เกิดความเสียหายหรือมีผลด้านลบต่อการพัฒนา

ผลการวิเคราะห์ศักยภาพการพัฒนา

เพื่อประเมินสถานภาพการพัฒนาในปัจจุบันและโอกาสการพัฒนาในอนาคตขององค์การบริหารส่วนตำบลนาสิงห์ โดยใช้เทคนิค SWOT analysis มีดังนี้

จุดแข็ง (Strengths: S)

1. พื้นที่การปกครองในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลนาสิงห์มีพื้นที่ไม่มาก ทำให้ง่ายแก่การบริหาร
2. ราษฎรในชุมชนไม่หนาแน่นส่วนมากเป็นคนในพื้นที่สะดวกในการติดต่อประสานงานในการทำโครงการและกิจกรรม
3. การเมืองในพื้นที่ไม่รุนแรง
4. ชุมชนมีวัฒนธรรม ประเพณี วิถีชีวิต และภูมิปัญญาท้องถิ่นที่เป็นเอกลักษณ์ของตนเอง
5. พื้นที่เป็นที่ราบ
6. องค์การบริหารส่วนตำบลนาสิงห์เป็นองค์กรขนาดเล็ก เจ้าหน้าที่ไม่มากและเป็นคนในพื้นที่รู้สภาพแวดล้อมในท้องถิ่นเป็นอย่างดี

จุดอ่อน (Weaknesses: W)

1. องค์การบริหารส่วนตำบลนาสิงห์เป็นองค์กรขนาดเล็ก รายได้น้อยงบประมาณมีจำกัด
2. พนักงานและเจ้าหน้าที่มีน้อยไม่พอกับปริมาณงานและภาระหน้าที่ที่รับผิดชอบ
3. บุคลากรบางส่วนยังขาดความรู้ ความเข้าใจ ในกฎระเบียบ และข้อปฏิบัติต่างๆ
4. เครื่องมือ และอุปกรณ์ ไม่พอกับเจ้าหน้าที่ทำให้การปฏิบัติงานล่าช้า

โอกาส (Opportunities: O)

1. รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ให้การสนับสนุนการดำเนินงานของท้องถิ่นไม่ว่าจะเป็นการพัฒนาด้านเศรษฐกิจท้องถิ่นระบบสาธารณสุขโรคและสาธารณสุขการ

๒. พระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ.๒๕๔๒ กำหนดให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น มีอำนาจหน้าที่ ในการจัดระบบบริการ สาธารณะเพื่อประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่น โดยที่หน่วยงานราชการส่วนกลางและส่วน ภูมิภาคส่งเสริมและสนับสนุนการถ่ายโอนภารกิจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น
๓. รัฐบาลมีนโยบายสนับสนุนการกระจายอำนาจการบริหารให้ท้องถิ่นดำเนินการเอง ตามที่ กฎหมายและระเบียบกำหนด
๔. รัฐบาลสนับสนุนให้แต่ละท้องถิ่นมีบทบาทในการอนุรักษ์ ฟื้นฟู เผยแพร่ และถ่ายทอด วัฒนธรรม ประเพณีและภูมิปัญญาท้องถิ่นมากขึ้น
๕. พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒ สนับสนุนให้มีการจัดการศึกษาที่สอดคล้องกับ ความต้องการของประชาชนในท้องถิ่นอย่างเท่าเทียมและทั่วถึง
๖. รัฐบาลมีนโยบายและให้ความสำคัญในการป้องกันและแก้ไขปัญหาทรัพยากรธรรมชาติและ สิ่งแวดล้อม
๗. รัฐบาลมีนโยบายส่งเสริมและสนับสนุน “โครงการเศรษฐกิจพอเพียง” ตามแนวพระราชดำรัส ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ฯ
๘. รัฐบาลมีนโยบายให้ความสำคัญกับการป้องกันและแก้ไขปัญหาเสพติด

ปัญหาอุปสรรคหรือข้อจำกัด (Threats : T)

๑. สภาพการทางเศรษฐกิจในระดับประเทศ ในระดับภูมิภาคส่งผลต่อการพัฒนาท้องถิ่น
๒. สภาพการทางการเมืองส่งผลต่อการพัฒนาท้องถิ่น
๓. การเปลี่ยนรัฐบาลทำให้นโยบายเปลี่ยนแปลง และไม่ต่อเนื่อง
๔. ชุมชนและประชาชนขาดการร่วมมือในการพัฒนาท้องถิ่น
๕. ความทันสมัยและกระแสวัฒนธรรมต่างชาติ ทำให้ประชาชนในท้องถิ่นลี้มรากฐาน ทางวัฒนธรรมที่มีอยู่ และหันไปนิยมวัฒนธรรมการบริโภคมากขึ้น

๓.๒ การประเมินสถานการณ์สภาพแวดล้อมภายนอกที่เกี่ยวข้อง

วิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงในระดับภูมิภาค ประเทศ และต่างประเทศในเรื่องที่ส่งผลกระทบต่อองค์การ บริหารส่วนตำบล

การเตรียมการเข้าสู่การเป็นประชาคมอาเซียนปี ๒๕๕๘

-ให้มีการบูรณาการการเตรียมการเข้าสู่การเป็นประชาคมอาเซียน ทั้ง ๓ เสาหลัก อันได้แก่ ด้าน การเมืองและความมั่นคง ด้านเศรษฐกิจ และด้านสังคมและวัฒนธรรม ทุกส่วนราชการที่เกี่ยวข้องจะต้องมีการ ประสานงานการดำเนินการให้สอดคล้องกัน มุ่งเน้นผลประโยชน์ของชาติเป็นหลัก และความร่วมมือตามกรอบ ข้อตกลงต่างๆ ที่ประเทศไทยได้ให้สัตยาบันไว้แล้ว

-ให้ความสำคัญกับการพัฒนาโลกและเครื่องมือที่ครอบคลุม และมีประสิทธิภาพในการแก้ไขปัญหา เกี่ยวกับความมั่นคงของประเทศ ตลอดจนการแก้ไขปัญหาคุกคามข้ามชาติ เช่น การก่อการร้าย ปัญหาเยาเสพ ติด และอาชญากรรมข้ามชาติ เป็นต้น

-การเจรจาในข้อตกลงทางการค้า การลงทุนระหว่างประเทศ หากเงื่อนไขของข้อตกลงดังกล่าวจะ ส่งผลกระทบต่อผู้ประกอบการหรือสภาพเศรษฐกิจและสังคมภายในประเทศ จะต้องดำเนินการอย่างค่อยเป็น ค่อยไป โดยทุกภาคส่วนทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคมจะต้องมีการหารือและเห็นพ้องต้องกัน ผู้ ที่ได้รับผลกระทบจะได้รับการเยียวยาอย่างเหมาะสม

-สนับสนุนการยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชน และการใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างยั่งยืน รวมทั้งการส่งเสริมอัตลักษณ์ของรัฐสมาชิกให้มีความสำคัญกับการรักษาพื้นที่ป่า โดยเฉพาะตามแนวชายแดนของประเทศที่มีพรมแดนติดต่อกับประเทศไทย

ทั้งนี้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจะต้องวางแผน และเตรียมความพร้อมในการรองรับผลกระทบของการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนที่มีต่อองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และประชาชนในท้องถิ่น ๗ ด้าน ดังนี้

๑.การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและการสร้างเครือข่ายคมนาคม ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนทำให้เกิดการรวมตัวของเศรษฐกิจที่มีมูลค่า และช่องทางการกระจายสินค้าเพิ่มมากขึ้น นอกจากนั้นจะเกิดการเรียกร้องจากกลุ่มนักลงทุนที่เข้ามาลงทุนในประเทศไทยให้มีการการพัฒนาเครือข่ายการคมนาคม เพื่อให้การเคลื่อนย้ายสินค้าและแรงงานมีความสะดวกรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ ดังนั้น องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจะต้องมุ่งเน้นการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานที่จำเป็นต่อการขยายการผลิต ไฟฟ้าและประปา ซึ่งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอาจไม่สามารถดำเนินการได้โดนลำพัง จำเป็นต้องประสานความร่วมมือกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

๒.การพัฒนาและส่งเสริมเศรษฐกิจในระดับชุมชน การหลั่งไหลเข้ามาของทุนต่างชาติที่จะเพิ่มมากขึ้น ส่งผลให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องทบทวนบทบาทในการดูแลและช่วยเหลือกลุ่มผู้ผลิตในพื้นที่โดยอาจจะต้องมีนโยบายในการส่งเสริมอาชีพ ทั้งอาชีพหลักและอาชีพเสริมเปิดรับวิสัยทัศน์ในกระบวนการผลิตแบบใหม่ เพื่อยกระดับกระบวนการผลิตให้เป็นมาตรฐานเท่าเทียมกับระดับสากล

๓.การจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เป้าหมายเรื่องการสร้างความยั่งยืนด้านสิ่งแวดล้อมของประชาคมอาเซียน ทำให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องเร่งปรับระบบการบริหารจัดการด้านสิ่งแวดล้อม ซึ่งจะต้องดูแลทรัพยากรธรรมชาติและจัดการอย่างเป็นระบบ โดยเน้นการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติ โดยการมีส่วนร่วมของประชาชน เน้นการจัดการบนพื้นฐานของความเป็นเจ้าของร่วมกัน เพื่อสร้างความรัก ความหวงแหนในทรัพยากร และก่อให้เกิดมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อม อย่างไรก็ตามต้องไม่ลืมเรื่องของการควบคุมมาตรฐานของการดูแลรักษาพื้นที่ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เพื่อให้เกิดการจัดการที่ประสิทธิภาพ ตลอดจนอาจต้องทบทวนของเขตอำนาจหน้าที่ระหว่างองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและภาคส่วนที่เกี่ยวข้องเพื่อให้มีการบูรณาการการทำงานร่วมกันในเรื่องการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

๔.การพัฒนาคุณภาพชีวิต องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องเตรียมรับผลกระทบจากปัญหาสังคมและสาธารณสุขที่อาจเกิดจากการเคลื่อนย้ายแรงงานและนักท่องเที่ยวโดยเสรี อาทิ โรคระบาด ความขัดแย้งทางสังคมและเชื้อชาติ และอาชญากรรมข้ามชาติ อาทิ ยาเสพติด การค้ามนุษย์ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องเน้นการจัดบริการสาธารณสุขให้ได้มาตรฐานที่กำหนดในแต่ละงานหรือกิจกรรมอย่างเคร่งครัด รวมทั้งจะต้องจัดสวัสดิการสังคมสำหรับเด็ก กลุ่มเสี่ยง และกลุ่มด้อยโอกาสอย่างมีคุณภาพและทั่วถึง นอกจากนี้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องให้ความสำคัญกับการเข้าถึงการดูแลสุขภาพของคนในชุมชน ซึ่งจะทำให้ชุมชนมีการดำรงชีวิตที่ปลอดภัยและมีคุณภาพชีวิตที่ดี

๕.การรักษาความสงบเรียบร้อย องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องมีบทบาทในการเฝ้าระวังปัญหาอาชญากรรมเพิ่มมากขึ้นรวมทั้งอาจต้องพัฒนาระบบและจัดทำฐานข้อมูลเกี่ยวกับแรงงานอพยพร่วมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนร่วมกับชุมชนในการกำหนดกติกาและหลักเกณฑ์ของชุมชนให้ทุกคนอยู่ร่วมกันได้ภายใต้แนวคิดสังคมที่เอื้ออาทรและมีความมั่นคง

๖.การจัดการด้านการศึกษา ภาษา วัฒนธรรม จารีตประเพณี การศึกษาเป็นจุดเริ่มต้นของการพัฒนาด้านต่างๆเสมือนประตูเชื่อมกับโลกภายนอก องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นซึ่งมีหน้าที่ในการจัดและ

ส่งเสริมการศึกษาให้แก่ประชาชนและชุมชนต้องพัฒนาประชาชนและชุมชนให้สามารถก้าวเข้าสู่ประชาคมอาเซียนได้โดยต้องเน้น การพัฒนามาตรฐานด้านการศึกษา ไม่ว่าจะเป็นการพัฒนาคุณภาพในการจัดการศึกษา โดยปรับหลักสูตรการเรียนการสอน ส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและภาษาเพื่อนบ้านในภูมิภาคอาเซียน เพื่อการสื่อสารที่ดี การพัฒนาและสนับสนุนครูผู้สอนให้มีการแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรมระหว่างประเทศ สมาชิกและนำเทคโนโลยีมาใช้ประกอบการเรียนการสอน ทำให้ประชาชนเกิดการเรียนรู้ที่ทันสมัย มีความเป็นสากลและมีคุณภาพ นอกจากนี้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจะต้องจัดทำข้อมูลที่เป็นต่อแรงงานต่างชาติ เป็นภาษาอังกฤษหรือภาษาของประเทศสมาชิกอาเซียนอื่นๆ สำหรับเรื่องวัฒนธรรมและจารีตประเพณีนั้น นอกจากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจะต้องส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้และเข้าใจวัฒนธรรมของประเทศเพื่อนบ้านในอาเซียนแล้ว ยังต้องเป็นสื่อกลางในการจัดกิจกรรมแลกเปลี่ยนเชิงวัฒนธรรมระหว่างประชาชนในเขตพื้นที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและประชาชนในประเทศอาเซียนอื่นที่มีพรมแดนติดต่อกัน ซึ่งมักจะมีวัฒนธรรมที่คล้ายคลึงกัน การจัดกิจกรรมเช่นนี้จะช่วยให้ประชาชนมีความรู้สึกเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันมากขึ้น

๗. การปรับปรุงโครงสร้างขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อาจต้องมีการจัดตั้งหน่วยงานด้านวิเทศสัมพันธ์ โดยเฉพาะในพื้นที่จังหวัดชายแดนเพื่อรับรองเนื้องานด้านการต่างประเทศและความร่วมมือกับประเทศเพื่อนบ้าน และเพื่อให้สามารถสื่อสารทำความเข้าใจกับประชาชนจากประเทศอื่นที่มาติดต่อราชการได้

ผลกระทบของ AEC ต่อภารกิจขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและแนวทางการปรับตัว

ผลกระทบ	แนวทางการปรับตัว
๑) การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน	<ul style="list-style-type: none"> จำเป็นต้องพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรองรับการขยายตัวของการลงทุนภายในท้องถิ่นเช่นการพัฒนาโครงข่ายคมนาคมและขนส่งโครงสร้างพื้นฐานที่จำเป็นต่อการผลิตเช่นไฟฟ้าและประปาซึ่งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอาจจำเป็นต้องประสานความร่วมมือกับส่วนราชการอื่นที่เกี่ยวข้อง
๒) การพัฒนาส่งเสริมทางด้านเศรษฐกิจ	<ul style="list-style-type: none"> จำเป็นต้องทบทวนถึงบทบาทขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการดูแลและช่วยเหลือธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมภายใต้ท้องถิ่นรวมถึงวิสาหกิจชุมชนและอาจจำเป็นต้องทบทวนนโยบายและบทบาทขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการส่งเสริมการลงทุนภายในท้องถิ่น
๓) การจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม	<ul style="list-style-type: none"> ต้องมีบทบาทมากขึ้นในการเฝ้าระวังการทำลายทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม มีการกำหนดแผนและมาตรการป้องกันและบรรเทาวิกฤติทางด้านสิ่งแวดล้อม มีการชักจูงทำความเข้าใจในแนวทางการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมรวมทั้งทบทวนขอบเขตอำนาจหน้าที่ระหว่างองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง
๔) สังคมและการพัฒนาคุณภาพชีวิตอาจมีปัญหาสืบเนื่องมาจากแรงงานอพยพทั้งในปัญหาความยากจนและโรคระบาด	<ul style="list-style-type: none"> อาจต้องมีแนวทางหรือนโยบายที่ชัดเจนในเรื่องต่างๆ อาทิ การป้องกันโรคระบาดและการจัดการสาธารณสุขขั้นมูลฐาน การจัดการศึกษาให้กับลูกหลานการบริหารจัดการเรื่องแรงงานต่างชาติดที่อพยพเข้ามาในประเทศไทยและการจัดสวัสดิการให้แก่แรงงานอพยพ